

наложъ законы, тъй разсѣждаше той, да ли немамъ право да съмъ самовластень въ дѣлата си? да ли немамъ право да властвувамъ, да подигравамъ, да употребявамъ въ своя полза духове по долии отъ моя духъ?» И тъй злоторень по натурата си той са стараше да оправдае злобата си като представяше единъ аргументъ, който най вече трѣбаше да го направи добродѣтеленъ; въ туй състоеше неговото устроуміе.

Понеже сичкытъ чловѣцы, кой по много кой по малко обычатъ страстно влвствѣта, туй желаніе у Арбака бѣше съвършено съразмѣрно съ характера му. Желаніето му слѣдователно не бѣше желаніе за власть и свѣтла и обыкновенна. Той не желаше тогата на патриция нито консулскія поясъ; колкото міродержавныйтъ тогасъ и гордый Римъ презираше варварскытъ народы, толкози той са гнусееше отъ слабата и отъ силатѣ, и въ високомѣріето си и едиата мьсль да потърси едно правителственно достоинство докарваше му ужасъ, защото щѣше да стане орждѣд и тварь на императора. Самъ той погомькъ на великія редъ на Рамсината да са унизи да слуша повѣленіята на друго! той да пріеме власть отъ друга рѣка! едиата мьсль за туй го правяше безуменъ отъ негодуваніе. Но колкото мразяше тщеславіето на чиновническытъ отличія, толкози повече той намѣрваше удоволствіе да управлява сърца. Като почиташе смлата на духа, като най крѣпкото премущество на чловѣка, радваше са увѣренъ че той го владѣше и го употрѣбваше дѣто искаше и най вече надъ нѣжната младость, която съ омайване подчиняваше подъ властьюта си; еще той намѣрваше удоволствіе да придобыва за подчинены душитъ на чловѣцытъ като ги управляше чрезъ една невидема и невещественна сила. Ако да бѣше той по малко матеріалистъ и по малко богатъ можаше да основе нова школа, собственна ересь, но дѣятельныйтъ му характеръ са обуздаваше отъ любовта къмъ сладострастіето.

Той не осѣщаше само тѣзи наклонность къмъ нравственната власть, която подбада тщеславіето на ученытъ, но обладаше са отъ една странна и отъ вродена страсть, като обожаваше сърдечно сичко що принадлежеше на таинственната земля, която управляли едно време неговытъ праотцы. И ако да не вѣрваше въ божествата нмъ, вѣрваше обаче въ аллегоріантъ нмъ, или най вече вѣрваше ги какѣто той искаше да си ги тълкува и преправя. Той намѣрваше благодареніе да спазва въ служеніето на египетскытъ божества единъ видъ въспомнаніе, една сѣвка на прецьвтѣлото величіе на отечеството си. Заради туй той щедро поднесе царскы дарове на капицата на Иан-